

MİYASE SERTBARUT
SİSİN SAKLADIKLARI-2
ORTAK RUH

tudem

MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI-2
ORTAK RUH

SİSİN SAKLADIKLARI-2 ORTAK RUH

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Eylül 2018
Altıncı Baskı: Haziran 2021 (3000 adet)
(İlk beş baskı toplam 15.000 adet)

ISBN: 978-605-285-347-4
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI-2
ORTAK RUH

① tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtuberın Günlüğü*, *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İlk okuma:

Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal:

Bir Dilek Tut, Akvaryumdaki Denizkızı

Öykü:

Kırmızı Kartal, Altın Avcıları Plajda, Tuna'nın Büyülü Gemisi Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk, Saat Canavarı, İlkizler İz Peşinde

Roman:

Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber, Yalancı Portakal, Yılkale Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar, Yuan Huan'ın Kulübesi, Kimsin Sen? Sisin Sakladıkları-1, Sisin Sakladıkları-2 Ortak Ruh Kapiland'ın Kobayları, Kapiland'ın Karanlık Yüzü Kapiland'ın Kiyameti, Kapiland'ın Külleri, Çöp Plaza 1 Çöp Plaza 2 – Hayaller Hawaii, Ara Âlem 1-Tarlakoz'un Tuzağı 2-Yasak Oyun, 3-Yeniden Doğuş, Buz Bebekler Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Bölümler

1	Fırtına.....	7
2	Orman Köpekleri	14
3	İlk İntikam.....	27
4	Nakil Gelen Öğrenci.....	32
5	Alfa ve Mavi Karga	39
6	Kilitli Oda	44
7	Yunuslardan Yükselen Ruh Molekülleri.....	50
8	Mavi Karga ve İlay	54
9	Kayıp Köpekler	62
10	Ortak Ruh	68
11	Farmakolog	72
12	İki Balıkçı.....	79
13	Gece Avı	82
14	Mavi Karga'yı Aklamak.....	86
15	Köpek Dövüşü	93
16	Hastanede.....	100
17	Manolya Ağacındaki Mavilik	104
18	Kobayın Vedası	110
19	Mistik Tedavi.....	114
20	Erkenci Bulut	119
21	Diğerleri.....	124
22	Özür Dileme Seansı.....	134
23	Ödül Töreni	148

“Dođayla savaş halindeyiz; kazanırsak kaybederiz!”

Hubert Reeves

FIRTINA

İlay bir saattir ekrandaki sayfaya bakıyordu; yalnızca iki paragraf yazmış, devamı konusunda kararsızlığa düşmüştü. Acaba hangi olayla devam etmeliydi? Öykü yarışmasının son katılım tarihine daha iki ay vardı. Bunu düşününce rahatladı, bu süre içinde değil üç dört sayfa, kitap bile yazılabilirdi.

Yazının başlığına baktı: **Sisbağı İstasyonu**. Beğenmedi, değiştirmeliydi, daha çekici bir başlık bulabilirdi. Parmakları klavyede gezindi, bu kez büyük harflerle yazdığı yeni başlığa baktı. MAVİ KARGA'NIN ÇIĞLIĞI. İşte bu heyecan vericiydi, hem yazan hem okuyan için. Var ettiği coşkuyla üçüncü paragrafı yazmaya girişti. Klavyenin tıkırtıları tavana yükselirken kapının aralandığını duymadı. Odaya giren annesiydi; elindeki bardakta içinde buz küpleri olan bir limonata vardı. Kızının tam arkasında duran Nilgün Hanım ekrandaki başlığı okudu, gülümsedi.

“Galiba fantastik bir şey yazıyorsun.”

İlay, annesinin sesiyle irkildi, hemen ekrandaki sayfayı kapadı.

“Anne! Neden casus gibi giriyorsun odama!”

Nilgün Hanım limonata bardağını klavyenin yanına koydu.

“Casuslukla ne ilgisi var, yazdıkların devlet sırrı mı? *Mavi Karga'nın Çılgılığı* diye bir savaş planı falan mı var?”

“Alay etme!”

“Öykü yarışması için değil mi bu yazdıkların?”

“Evet.”

“Mavi Karga da fantastik bir karakter sanırım.”

İlay içinden, *Sen öyle san,* dedi ama annesine verdiği yanıt başka türlüydü. “Evet, fantastik bir kuş. Konuşuyor ve yaklaşık üç yüz yaşında.”

Nilgün Hanım yüzünü buruşturdu.

“Aslında gerçekçi şeyler yazsan daha iyi olmaz mı? Bak mesele, bu yaz teyzenin köyünde yaşadıklarını, maden ocağında yapılan genetik deneyleri falan.”

İlay içinden güldü, o olayın çözülmesinde zaten Mavi Karga başroldeydi. Yazacağı öyküde ise bu olaylara girmeyi hiç düşünmüyordu. Kafasında başka bir macera hayal etmişti. Zaten Mavi Karga'nın varlığından ne annesi ne de bir başkası haberdar olmalıydı. Teyzesi de öyle dememiş miydi? *“Benden sonra o, sana emanet; yalnızca seninle konuşacak, kimsenin haberi olmayacak. Eğer öğrenirlerse Mavi Karga yeteneklerini kaybeder.”*

“Gerçekleri yazdığımda gazete haberi gibi oluyor anne, fantastik daha heyecan verici.”

İlay limonatasını yudumlarırken Nilgün Hanım kızının yatağına oturdu. Gençlerin kendisinden farklı düşünmesini normal karşılarsa da bazen onları anlamakta zorluk çekiyordu.

“Jüri, öğrencilerden mi oluşuyor?”

“Hayır, hepsi öğretmen, edebiyat öğretmenleri.”

“Bence fantastik konular onların da hoşuna gitmez. Dereceye girmek istiyorsan ayakları yere basan şeyler yazmalısın, konuşan bir karga değil.”

İlay dudak büktü. “Jürinin beğenisi umurumda değil, beğenmezlerse kendileri kaybeder.”

Nilgün Hanım kahkahasını tutamadı. “Ooo, şu özgüvene bakın!”

“Anne böyle alay edip durursan tek kelime bile yazamam!”

Annesi oturduğu yataktan kalkıp kapıya yöneldi. “Tamam tamam, canın ne istiyorsa onu yaz. Bu arada sabah orman beslemesine gideceğiz; geç yatma, uyanamıyorsun sonra.”

“Biliyorum anne, erken yatarım, merak etme.”

Nilgün Hanım odadan çıktı ama İlay’ın yazma hevesi de azalmıştı. Bir kere annesi kafasını karıştırmıştı. Gerçekten jürideki fantastik hikâyelerden hoşlanmayan tiplerse kendi kendine boşuna eziyet etmiş olacaktı. Öte yandan, düşündüğü kurgunun da güzel bir öyküye dönüşeceğiinden emindi. Hayalindeki öyküde Mavi Karga oradan buradan parlak metaller bulup yuvasına taşıyor olacaktı. Bulduğu son ganimetlerden biri madalyondu ve üzerinde bir martı kabartması vardı. Mavi Karga, o martının kendisi gibi konuşan ve uzun ömürlü bir kuş olduğunu düşünüp onu bulmak için deniz kıyılarında dolaşacaktı. İlay böyle bir öykünün sonunu nasıl bitireceğini tam bilmesede zorlu bir arayış ve mutlu son planlıyordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp pencereye yöneldi.

“Çocuksu bu yaa!” diye söylendi. “Madalyon falan saçma aslında.”

Pencereyi araladı. Dışarıdan gelen havayı kokladı, işe yarar mıydı? İlham denilen şey acaba yazarlara nasıl geliyordu? Dışarıdaki egzoz kokulu havayı koklayarak gelmezdi herhalde. Yatağına uzandı, tavana baktı; beyaz bir zemin... Bu dümdüz yüzeyde Mavi Karga’nın gölgesini görür gibi oldu. Derken, kulağına yoldan geçen bir atın nal sesleri geldi. Bu ritmik sesler İlay’ın üzerinde ilham değil, ninni etkisi yarattı ve gözleri usulca kapandı.

Genç kızın kulaklarına kadar ulaşan o nal sesleri Fırtına'nın ayaklarından gelmişti. Öyküye nasıl devam etsem gibi tatlı kaygılar taşıyan İlay'ın genç hayatına kıyasla Fırtına, ömrünün sonlarındaydı. İki yıl öncesine kadar adının hakkını verirdi, ama artık onun adını duyanlar bu zıtlığa yalnızca gülüyordu. "Bunun neresi Fırtına!" deyip sağrısına alaycı bir tokat atanların sayısı hiç de az değildi. İki yıldır faytona koşuluyordu, her türden yük taşıyordu. Bazen aç, bazen susuz kalıyordu. Faytoncu Mecit merhametli bir adam değildi, ne insan halinden ne hayvan halinden anlardı. Yaz kış faytonuyla sokaklarda, caddelerdeydi. Nostalji olsun diye bu arabaya binmek isteyenler çoktu. Bazen sünnet çocukları, bazen gelin ve damatlar, bazen dışarıdan gelen yabancılar... Bu şehirde Fırtına'nın ayaklarının değmediği sokak ve cadde neredeyse kalmamıştı.

Hayvanları çoğu zaman ekranlarda görebilen kent çocukları, onunla karşılaştıklarında dinazor görmüş gibi, gözlerini kocaman açarlardı. Fırtına, milyonlarca yıl önce Dünya'ya çarpan gök taşının, dinozorların sonunu getirdiğini bilseydi, keşke o gök taşı şimdi de çarpsa, diyebilecek haldeydi. Ne jeoloji ne zooloji bilirdi ama bir şeyden emindi, kendi sonu gelmişti. Sonun ne demek olduğunu yalnızca insan değil, diğer omurgalıları da sezerdi. Atın gözlerinde işte bu yüzden hem keder hem Mecit'in faytonundan kurtulacağı için sevinç de var gibiydi.

Mecit, elinde kırbacı, ağzında küfrü, ayağında tekmeyi hazır tutanlardandı. Hayat şartları mı onu böyle yapmıştı? Doğrusu böyle düşünmek gerçeklerden kaçmak sayılabilirdi. Zor hayatlar yaşadıkları halde içlerindeki sevgi ve merhameti kaybetmeyenler de vardı.

Fırtına'nın tüyleri uzun zamandır parlaklığını yitirmişti. İçindeki yaşama sevinci korna sesleriyle, koklamak zorunda kaldığı

egzoz gazlarıyla, Mecit'in öfkeli tavırlarıyla gün gün eksilmişti. Adam, onun bu hayattan bezmiş halini gizleyebilmek için alnına boncuklar dizmiş, boynundan püsküller sarkıtmış, sağına soluna ziller takmış olsa da bunlar Fırtına'ya neşe vermemişti. O, çayırları özlemişti; toprağa basmak istiyordu, asfalta değil. Başını kaldırdığında dağları görmek istiyordu; plazaları, apartmanları değil. Bütün bu süsler, ancak bir sünnet çocuğunu sevindirebilirdi ya da gelin ve damat için eğlenceli olabilirdi ama Fırtına bu çılgınlığın parçası değildi.

Yokuşun başındaydılar. Otelden çağrılmışlardı, gezdirilecek Arap turistler vardı. Mecit bunu öğrendiğinde çok sevinmişti, alacağı bahşişle cebinin fazlasıyla dolacağını hayal etmişti. Fırtına, önünde yükselen yokuşa baktı. Kaldırdığı sağ bacağı ileri atacaktı, vazgeçti, aynı yere koydu. Mecit dizginleri oynattı.

“Hadi kıpırda, kıpırda!”

Fırtına yeniden kaldırdı bacağı ama yine ileriye atamadı, sanki bir boşluğa doğru kayıyor gibi hissetti. Mecit'in dediklerini duymuyordu, kulağında başka uğultular vardı. “*Uyu artık, uyu bitsin!*” Fırtına bu uykunun sonsuz olacağından emindi. Eklemlerini serbest bıraktı. Hissettiği o boşluğa yuvarlanmak üzereydi. Mecit, atın devrileceğini anladığı an kendini arabadan aşağıya attı. At, kaldırımına doğru arabayla birlikte devrilip kaldı. İki yıldır süren köleliğe, ölecek karşı çıktı.

Dükkânını kapamakta olan terzi, çöp poşetini dışarı çıkaran kahveci, duydukları küfürlerin nedenini anlamak için yokuşun başına doğru baktılar. Sokak lambasının ölgün ışığında devrilmiş vaziyetteki atı fark ettiler ve yardıma koştular. Fırtına'ya artık kimse yardım edemezdi. Zaten Mecit de bunu anladığı için bağırıp çağırıyordu: Ölecek zaman mıydı? Otelde bekleyen Arap müşteriyi şimdi başkası kapacaktı.

Terzi, ata şöyle bir baktı ve sonra gözlerini Mecit'e çevirdi. "Hayvana hiç iyi bakmamışsın!"

"Hee, iyi bakmamışım, nereden anladın!"

"Baksana, kemikleri sayılıyor zavallının."

"Git işine arkadaş, akşam akşam bir de seninle uğraşamam!"

Sonra eğildi, atın koşumlarını sökmeye uğraştı; Fırtına'nın gövdesi sıcaklığını kaybetmeye başlamıştı. İşlerinden çıkmış evlerine dönen insanlar, üzüntüyle bakıyordu yerde yatan ata; bazıları yaklaşıyor, "Ölmüş mü?" diye soruyordu.

Fırtına'nın son soluğu hâlâ havadaydı. Kaldırıma başını dayamış bu iri gövdeden ayrılmak istemiyormuş gibi bir hali vardı. Sonra kararlılıkla yukarı yükseldi. Ağacları, balkonları, çatıları geçti. Biraz dikkatli bakanlar, yukarıya doğru yükselen bir su buharı olduğunu düşünebilir ve yanılmazlardı. Ama bu su buharının içinde oksijen ve karbondioksitten farklı bir de ruh molekülü vardı. Bu molekül bir süre sonra oksijen ve karbondioksiti geride bıraktı. Nereye ve nasıl gideceğini biliyordu, çağrılmıştı. Eklen-tisi olacağı ana parçaya doğru süzülürken kente baktı; kuş bakışı, belki de gözlüksüz bir at bakışı. İnsanların icatlarını izledi. Yollar, köprüler, binalar, hayvanat bahçeleri, besi çiftlikleri, süt fabrikaları, durmadan hareket eden araçlar, içlerinde yilandan tavşana hayvanların taşındığı kamyonlar... Bu seyir, ruh molekülünün bir göze dönüşmesini sağladı. Kirpikleri, fırlatılmaya hazır mızraklar gibiydi. Göz bebekleri derin, karanlık ve güçlüydü. Faytoncu Mecit çok uzakta kalmış olmasına rağmen bu olağanüstü gözler, onun ağzından çıkan sözleri duydu.

"Belediye kaldırsın ölüsünü, ben uğraşamam!" diyordu telefonda konuştuğu birine.

“Ödeteceğiz!” dedi ruh molekülü dünya üzerinde olmayan bir dille. Bu öyle bir dildi ki yalnızca mitolojik çağların efsanevi yaratıkları anlayabilirdi. Kirpiklerindeki zehir biriktikçe birikti. Hedefini bulması uzun sürmeyecekti.

İlay bütün bunlardan habersiz iki sokak ötede derin bir uykundaydı. Ertesi gün komşuları, “Yokuşun başında bir at düşüp ölmüş,” diyecekti, ama kimse o atın adının Fırtına olduğunu bilmediği gibi, son soluğuyla gökyüzüne yolladığı ruh molekülünü de bilmeyecekti.

ORMAN KÖPEKLERİ

“Sözün bittiği yer İlay! Sözün bittiği yer!”

Genç kız yatağında bir sağa bir sola döndü. Ter içindeydi, gözlerini araladı. Ses o kadar gerçekti ki rüya olabileceği aklına bile gelmedi. Gece lambasının ışığında gözleri odanın her tarafını kontrol etti, bununla yetinmedi, tedirginlikle yatağından kalkıp ışığı açtı; karyolasının altına, giysi dolabının içine baktı. Bir şey bulamayınca gördüğünün rüya olduğunu anladı. Telefonun saati beş buçuğu gösteriyordu. Rühayı hatırlamaya çalıştıysa da zihninde beliren görüntüler çok da anlamlı değildi. Koca bir ormandı galiba, yoksa yeşil bir deniz miydi? Sel suları ağaçların tepesine kadar mı gelmişti? Ya o ses? O ses tonu yalnızca Mavi Karga'ya ait olabilirdi. Sanki az önce bu odadaymış da bir anda yok olmuştu. Acaba kendisiyle bir bağ mı kurmaya çalışıyordu? İlay onunla arasında telepatik bir bağ olduğundan emindi ama rüyasında duyduğu cümlede alaycı bir üslup yoktu. Oysa alaycılık Mavi Karga'nın en belirgin özelliklerindendi.

İlay yeniden yatağa uzanıp yorganı başına çekti. Kendi kendine kızdı, neden rüyasında gerçeklik arıyordu ki? Adı üstünde, rüya işte, insan her türlü saçmalığı görebilirdi uykuya geçtiğinde. Bu sese, bu görüntülere anlam yüklemek, gerçek olduğunu sanmak çok saçmaydı. Belli ki bu sabah orman köpeklerini bes-

lemeye gidecekleri için orman görüntüleri rüyasına sızmıştı. Annesi hep böyle açıklar, rüyaları yorumlamanın yalnızca gevezelik olduğunu söylemez miydi?

Bu besleme işine İlay ilk kez dahil olacaktı. Annesi ise iki haftadır pazar sabahlarını bu işe ayırıyordu. Hastanedeki doktor arkadaşlarından duymuş ve bu iyilik hareketinin içinde o da yer almak istemişti. Fazla kalabalık değillermiş. Hepi topu beş kişilik bir ekip. Dün annesiyle evcil hayvan dükkânlarından birine girip bagajı köpek mamalarıyla doldurmaları da bu yüzdendi.

İlay yeniden telefonun saatine baktı. Altı olmuştu, uyumaya çalışmanın anlamı yoktu, annesi de bir saat sonra uyanmış olacaktı. *En iyisi telefonda temizlik yapmak*, diye düşündü, böylece oyalanmış olurdu. Önce mesaj kutusunu açtı. Tayfun'dan gelenler neredeyse otuzu bulmuştu. Bir iki tanesini okudu, hepsi birbirine benzer cümleler, bazen yalnızca soru işareti, bir yığın nokta ve emojiler... Ne sanıyordu bu çocuk, yeniden onunla yakınlık kurabileceğini mi? Keşke aynı lisede olmasalardı. Ama kötü şans, sınav puanı ikisini aynı liseye denk getirmişti: Başaran Lisesine. İlay'ı avutan tek şey, çocuğun şubesinin farklı oluşuydu.

Tayfun'un bütün mesajlarını seçti, okunmuş okunmamış hepsini sildi. Böylece odasını da, dünyayı da daha genişlemiş hissetti.

İlay daha bir haftadır lise öğrencisiydi. Ortaokuldan bazı arkadaşları da kendi sınıfındaydı. Liseli olmanın bu kadar güzel olacağını hayal bile edemezdi. Herkes çok rahattı; şakalar, takılmalar, hocalar hakkında yorumlar gırla gidiyordu. Dersler başladığında ortalığın durulacağını, eğlencenin azalacağını İlay da tahmin ediyordu. Şimdilik tek sorun, Tayfun ve yolladığı mesajlardı. Ona da karşılık vermezse çocuğun bundan vazgeçeceğini umuyordu.

Mesajları temizledikten sonra fotoğraflar klasörüne baktı ve orada da silecek epeyce görüntü buldu. Temizlik işi bittikten sonra aklına yine rüyasındaki cümle geldi. Teyzesini arayıp sorsa mıydı? Mavi Karga'nın kendisiyle bir bağ kurmaya çalışıp çalışmadığını ondan da öğrenebilirdi. Eğer Kunduzlu'da her şey yolumdaysa bu olayı boşu boşuna düşünüp durmazdı.

Telefon etmek için erken bir saatti ama Kunduzlu'da günün erken başladığını anımsadı. Kutsiye teyze çoktan uyanmış, inekleri Çoban Osman'ın sürüsüne katmış olmalıydı. Geçen hafta konuşmuştu onunla. Arayan, kayıtlı olmayan bir numaraydı ve İlay bu yüzden açmak istememiş, ısrarla aramaya devam edince önemli olabilir diye açmıştı telefonu. Teyzesi şen bir kahkaha atıp, "Benim ben, teyzen, artık bizim köyde de elektrik var, ilk işim gidip bir telefon almak oldu," demişti. Sonra da, "Liseye başladın ya, başarılar dilemek istedim," diye devam etmişti.

İlay telefon rehberinden teyzesini bulup arama tuşuna bastı. Beklemediği kadar hızlı açtı karşı taraf.

"Alo teyze, uyandırmadım değil mi?"

"Ne uyandırması kuzum, ben beşte açarım gözlerimi. Ama sen neden erkencisin, onu anlamadım. Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır kötü bir şey yok da... Mavi Karga'yı merak ettim."

"Aaa şuna bak, benim halimi hatırlımı soracağına kargayı soruyorsun."

İlay güldü. "Senin iyi olduğun sesinden belli teyze, ama bu gece rüyamda bana bir şeyler söyledi. Yani emin değilim ama onun sesiydi sanki."

"Hayırlara gelsin kuzum, rüyaları kötüye yormamak lazım. Ne oldu, neye gerildin sen? Okulu mu sevmedin?"

"Benim sorumu cevaplayacağına sen soruyorsun teyze. Söylesene iyi mi o, görüyor musun onu?"

MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI-2

ORTAK RUH

Bazen dünya öyle adaletsiz görünür ki gözüne, yeni baştan inşa edilsin istersin.

Suçlar cezasız kalmamasın, kötüler yaptıklarının karşılığını alsın istersin.

Ortak Ruh, yeryüzündeki güçsüzlerin yanında yer alarak insanın sömürgeci vahşetine mistik bir çare arıyor.

Sisin Sakladıkları'nın kahramanları İlay ve Mavi Karga, doğayı diğer canlılarla paylaşmadaki bencilligimizi yüzümüze vuran, okurun adalet duygusuna seslenen yeni bir macerayla karşımızda!

ISBN: 978-605-285-347-4

9 786052 853474

tudem.com

f t i l tudemyayinrubu